

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a Mgr. Blanky Fauré ve věci

žalobce: **Základní organizace Českého zahrádkářského svazu Lhota Jarov**, IČO 69342601
sídlem Lhota Jarov 544, 252 41 Dolní Břežany

proti
žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**
sídlem Mariánské náměstí 2, 110 01 Praha 1

za účasti
osoby zúčastněné na řízení: **Úřad pro zastupování státu ve věcech majetkových**
sídlem Rašínovo nábřeží 390/42, 128 00 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 2. 2016, č. j. MHMP 118371/2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou Městskému soudu v Praze (dále též „*městský soud*“) se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí Magistrátu hlavního města Prahy ze dne 10. 2. 2016, č. j. MHMP 118371/2016, jímž žalovaný potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 16, odboru výstavby, dopravy životního prostředí, (dále též „*prvostupňový orgán*“) ze dne 28. 7. 2015, č. j. 009072/15/OVDŽP. Tímto rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby nazvané „*Obnova klubovny zahrádkářů po povodni v roce 2002 – Jarov, v Praze 5 - Zbraslav*“ na pozemcích parc. č. 3255/8 a parc. č. 3255/9 v katastrálním území Zbraslav (dále též „*stavba*“ či „*klubovna*“).
2. V prvním žalobním bodu žalobce namítá, že ve správním řízení byla stavba, která na místě historicky stála po dobu mnoha desetiletí, vadně vyhodnocena jako nová, ačkoli se jednalo o její obnovu po povodni v roce 2002. Při obnově došlo k drobné přístavbě a nástavbě, proto řízení o odstranění stavby mělo být vedeno pouze v souvislosti s touto přístavbou a nástavbou, a nikoli se stavbou jako celkem.
3. Žalobce poukazuje na to, že napadené rozhodnutí obsahuje rozporuplné údaje. Na str. 2 v posledním odstavci je uvedeno, že došlo ke zvětšení zastavěné plochy na 108 m², na str. 3 ve třetím odstavci je tato výměra uvedena v hodnotě 105 m²; původní zastavěná plocha je uvedena na 63 m², ačkoli v katastru nemovitostí je uvedena na 68 m²; do této plochy není započítáno dalších 18 m², na kterých byla realizovaná stavba sociálního zařízení na základě ohlášení drobné stavby před povodní ze dne 2. 8. 1999. Napadené rozhodnutí uvádí, že konstrukce stavby je zděná, ačkoli je z velké části i dřevěná. Podle žalobce v rozporu se zásadou materiální pravdy podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále též „*správní řád*“), žalovaný nezjistil stav věci dostatečně určitě.
4. Ve druhém žalobním bodu žalobce uvádí, že správní rozhodnutí jsou zatížena další nezákonností, neboť ačkoli ve správním řízení nebylo vydáno žádné nesouhlasné závazné stanovisko, přesto na straně 5 rozhodnutí prvostupňového orgánu stěžejním a jediným „*důvodem pro zamítnutí žádosti je nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu.*“ Prvostupňový orgán se odvolal na nesouhlas příslušného vodoprávního úřadu ze dne 4. 5. 2015, č. j. 006992/15/OVDŽP podle § 17 odst. 1 písm. c) a e) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „*vodní zákon*“), který podle žalobce ale není závazným stanoviskem. Podle § 104 odst. 9 vodního zákona se závazná stanoviska vydávají jen tehdy, pokud se nevydává souhlas podle § 17 vodního zákona. Žalovaný měl proto rozhodnutí prvostupňového orgánu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení, nebo tuto nezákonnost zhojit.
5. Ve třetím žalobním bodu žalobce napadené rozhodnutí považuje za nezákonné a nepřezkoumatelné, jelikož v rozporu s § 68 odst. 3 správního řádu neobsahuje odůvodnění výroku a úvahy, kterými se správní orgán řídil, shrnuje pouze v minulosti vydané správní akty.
6. Ve čtvrtém žalobním bodu žalobce napadenému rozhodnutí vytýká, že obsahuje nesprávné poučení o odvolání, takto: „*Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.*“ Podle žalobce je podle § 73 odst. 1 správního řádu v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno, a proti kterému nelze podat odvolání. Oznámení musí být učiněno vůči všem účastníkům řízení podle § 27 správního řádu, a nikoli jen vůči všem odvolatelům a účastníkům řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí.

7. Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 3. 6. 2016 navrhuje, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Podle žalovaného v daném případě šlo o novou stavbu, nikoli o přístavbu či nástavbu původní stavby, resp. o nástavbu a přístavbu obnovené původní stavby, proto bylo vedeno relevantní řízení o odstranění stavby, jak vyplynulo z výsledků místních šetření, z rozhodnutí ze dne 6. 3. 2009, č. j. 1157/09, kterým byla v obnoveném řízení zamítnuta žádost o kolaudaci stavby a zrušeno kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005, č. j. 330/1-2189/04/R/Ja. Důvodem zrušení kolaudačního rozhodnutí bylo, že pro stavbu realizovanou na základě opatření dle § 137a odst. 2 zákona č. 50/1976., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), v důsledku povodní se nepředpokládá vedení správního, ani územního, ani stavebního a ani kolaudačního řízení. Již v tomto rozhodnutí bylo konstatováno, že žádosti žalobce by nebylo možno vyhovět i z důvodu, že provedl stavbu v rozporu s kolaudačním rozhodnutím ze dne 25. 11. 1998, č. j. 332/6-725/98/P (původní zastavěná plocha 63 m² byla zvětšena na 105 m², klubovna nestojí na původních základech, původní dřevěná konstrukce klubovny je zděná, původní pultová plechová střecha je sedlová, krytina kanadský šindel, došlo ke změně dispozičního řešení místností a došlo ke změně užívání ze společenské místnosti se zázemím pro členy zahrádkářského klubu na restaurační zařízení. Nově zde byly vybudovány záchody a žumpa).
8. K namítaným rozporovaným údajům žalovaný uvádí, že vycházel z údajů z předchozích rozhodnutí. Jelikož jde o novou stavbu v aktivní zóně záplavového území vodních toků Vltavy a Berounky, z části v ochranném pásmu 2. stupně hygienické ochrany odběru vody z Vltavy pro úpravu pitné vody v Praze 4 - Podolí, pro kterou nelze vydat souhlas vodoprávního úřadu, což nejsou žalobcem nijak popírané údaje, samotná výměra plochy stavby není pro věc relevantní.
9. Žalovaný konstatuje, že prvostupňový orgán postupoval v řízení o dodatečném povolení stavby v součinnosti s dotčeným orgánem chránícím veřejné zájmy podle vodního zákona, který posoudil podklady předložené žadatelem, dokumentaci, doklady z archivu prvostupňového orgánu a vyjádření správce povodí (Povodní Vltavy, státní podnik, jako správce povodí vydal k dodatečnému povolení stavby dne 19. 2. 2015 pod č. j. 6859/2015-263 sdělení, že pozemky par. č. 3255/8 a 3255/9 v k. ú. Zbraslav se nachází v aktivní zóně záplavového území, souhlasí pouze s obnovou stavby v rozsahu původního objektu), a konstatoval, že záměr není v souladu se zájmy chráněnými vodním zákonem podle § 67 vodního zákona, neboť v aktivní zóně záplavového území je vyloučeno stavět nové stavby, přístavby a nástavby, je možné provést pouze údržbu a stavební úpravy stavby. Proto dne 4. 5. 2015 pod č. j. 006992/15/OVDŽP nebyl udělen souhlas se stavbou. Z tohoto důvodu prvostupňový orgán stavbu shledal v rozporu s vodním zákonem.
10. Žalovaný uvádí, že podle § 104 odst. 9 vodního zákona se závazné stanovisko vydává tehdy, pokud se neuděluje souhlas podle § 17 vodního zákona. Z obsahu obou rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že souhlas podle § 17 vodního zákona nebyl vydán a pro nesouhlas vodoprávního úřadu nemohla být stavba dodatečně povolena, proto věta „*důvodem pro zamítnutí žádosti je nesouhlasné závazné stanovisko dotčeného orgánu.*“ na uvedeném nic nemění. Podle vodního zákona „souhlas“ vodoprávního úřadu v případech staveb v záplavovém území je závazný pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů, tedy i podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále též „*stavební zákon*“). Nesouhlas vodoprávního úřadu podle § 17 vodního zákona byl pro rozhodnutí prvostupňového orgánu závazným podkladem, na základě něhož nemohla být stavba dodatečně povolena.

11. Žalovaný nesouhlasí se žalobcem, že napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění. V odvolacím řízení byl přezkoumán soulad rozhodnutí prvostupňového orgánu a řízení, které jeho vydání předcházelo, s právními předpisy podle § 89 odst. 2 správního řádu v rozsahu uplatněných námitek, přičemž žádnou z nich žalovaný neshledal za důvodnou.
12. Podle žalovaného poučení uvedené v napadeném rozhodnutí je v souladu s § 91 odst. 1 správního řádu. Rozhodnutí o odvolání se doručuje všem účastníkům, podle § 91 odst. 1 věty druhé správního řádu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, a nikoli jestliže bylo oznámeno všem účastníkům řízení, jak se žalobce mylně domnívá. Poučení o odvolání je v souladu s právními předpisy a není nezákonné.
13. Žalobce v replice ze dne 13. 6. 2017 doplňuje, že klubovna je zázemím pro akce pořádané obcí. Je postavena na vyvýšeném místě, voda při povodni v roce 2013 ji zasáhla minimálně a odtokové poměry budova nijak nezhoršila. Několik let se žalobce marně snažil o svolání místního šetření za účasti vodoprávního úřadu, který vydal zamítavé stanovisko. Žalobce nově namítá, že definitivním odstraněním stavby by zmizely společenské, kulturní a sportovní aktivity, které se v klubovně pořádá. Vzhledem k celospolečenské snaze státních institucí o rozvoj sportovních i kulturních aktivit obyvatel, by činnost žalobce měla být maximálně podporována; stavba je v souladu s územně plánovací informací ze dne 13. října 2014, kde se uvádí, že: „Umístění klubovny a sportoviště do území sportu a rekreace je v souladu s funkčním využitím dle platného Územního plánu sídelního útvaru hlavního města Prahy“, a současně dle samotného územního plánu je možné výjimečně přípustné funkční využití jako stavby pro klubová zařízení a služby (to vše pro uspokojování potřeb území), nepřevyšující celkovou plochu 200m². Žalobce připojuje fotodokumentaci.
14. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
15. U jednání, které se konalo u městského soudu dne 26. 11. 2019, žalobce i žalovaný setrvali na své argumentaci. Žalobce dále navrhl, aby z důvodu zachování tradic a majetku soud přihlédl k důkazům zaslaným spolu s replikou ze dne 13. 6. 2017. Nově žalobce vznesl námitku, aby soud přihlédl rovněž ke skutečnosti, že na pozemku se nachází studna, jež slouží jako zásobárna vody při jeho aktivitách, které v klubovně žalobce pořádá.
16. K uvedeným námitkám žalobce (definitivním odstraněním stavby by zmizely společenské, kulturní a sportovní aktivity pořádané v klubovně a existence studny na pozemku sloužící jako zásobárna vody při pořádaných aktivitách) městský soud konstatuje, že v obou případech se jedná o opožděně uplatněné námitky. Žalobce je totiž uplatnil až po uplynutí zákonem stanovené lhůty pro rozšíření žaloby (§ 71 odst. 2 ve spojení s § 72 odst. 1 s. ř. s.). Z uvedeného důvodu k nim soud nemůže při přezkumu zákonnosti napadených rozhodnutí přihlížet (§ 72 odst. 4 s. ř. s.).
17. Městský soud v Praze vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
18. Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

19. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.*
20. Podle § 73 odst. 1 správního řádu *nestanoví-li tento zákon jinak, je v právní moci rozhodnutí, které bylo oznámeno a proti kterému nelze podat odvolání.*
21. Podle § 91 odst. 1 správního řádu *proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1.*
22. Podle § 149 odst. 1 správního řádu *závazné stanovisko je úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.*
23. Podle § 149 odst. 3 správního řádu *jestliže bylo v průběhu řízení o žádosti vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne.*
24. Podle § 17 odst. 1 písm. c) a e) vodního zákona *souhlas vodoprávního úřadu je třeba ke stavbám, zařízením nebo činnostem, k nimž není třeba povolení podle tohoto zákona, které však mohou ovlivnit vodní poměry, a to c) ke stavbám, k těžbě nerostů nebo k terénním úpravám v záplavových územích; ustanovení § 67 tím není dotčeno a e) ke stavbám v ochranných pásmech vodních zdrojů.*
25. Podle § 17 odst. 3 vodního zákona *souhlas je závazný pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů v případech uvedených v odstavci 1.*
26. Podle § 67 odst. 1 vodního zákona *v aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok, převádějí povodňové průtoky, provádějí opatření na ochranu před povodněmi nebo která jinak souvisejí s vodním tokem nebo jimiž se zlepšují odtokové poměry, staveb pro jímání vod, odvádění odpadních vod a odvádění srážkových vod a dále nezbytných staveb dopravní a technické infrastruktury, zřizování konstrukcí chmelnic, jsou-li zřizovány v záplavovém území v katastrálních územích vymezených podle zákona č. 97/1996 Sb., o ochraně chmele, ve znění pozdějších předpisů, za podmínky, že současně budou provedena taková opatření, že bude minimalizován vliv na povodňové průtoky; to neplatí pro údržbu staveb a stavební úpravy, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů.*
27. Při vypořádání prvního žalobního bodu, v němž žalobce předně namítá, že stavba byla ve správním řízení vadně vyhodnocena jako nová, ačkoli klubovna na místě před povodní stála mnoho desetiletí, při její obnově došlo k drobné přístavbě a nástavbě, a odstranění stavby mělo být vedeno ve vztahu pouze k přístavbě a nástavbě, městský soud vycházel z obsahu správního spisu. Se žalobcem se ztotožnit nemohl.
28. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti:
29. Sdělením odboru výstavby a územního plánování ONV Praha-Západ ze dne 18. 3. 1980, č. j. 328/2-718/80 byla chata – kiosek na p. č. 279, kat. úz. Lhota-Jarov, shledána za zkolaudovanou.

30. Dne 30. 11. 1982 č. 127/1205/82 Stavební komise MNV Dolní Břežany vydala žadateli stavební povolení pro přístavek před vchod stávající klubovny.
31. Kolaudačním rozhodnutím ze dne 25. 11. 1998, č. j. 332/6-725/98/P, Stavební úřad Dolní Břežany povolil žalobci, tehdy stavebníkovi, užívání osadní klubovny ČSZ na pozemku parc. č. 604. Přízemní stavbu, užívanou jako společenská místnost se zázemím pro členy zahrádkářského klubu, tvořila ji místnost klubovny, chodba a sklad. Podle připojeného geometrického plánu ze dne 3. 10. 1998 měla klubovna zastavěnou plochu 63 m². Podle průvodní technické zprávy stavba měla sloužit „jako sklad osadního materiálu a nářadí, s možností pořádání schůzí Osadního výboru Zahrádkářů. Stavba je jednopodlažní, nepodsklepená. Základ objektu je z prostého betonu třídy C 16/20. Základové podmínky jsou dobré, úroveň založení je na nezámrznou hloubku 800 mm pod terénem. Konstrukce objektu je celodřevěná rámová s dřevěnou výplní. Střecha má jednoduchou dřevěnou konstrukci s jednosměrným spádem 6,6%, krytinu tvoří pozinkovaný plech.“
32. Dne 7. 1. 2002 obec Dolní Břežany vydala obecně závaznou vyhlášku o stavební uzávěře v katastrálním území Dolní Břežany, v části Lhota, v lokalitě Jarov, v zóně od železniční trati k řece Vltavě.
33. Dne 3. 10. 2002 stavebník ohlásil Obecnímu úřadu v Dolních Břežanech demolici klubovny na základě předchozího vyjádření statika (po povodni v roce 2002, pozn. soudu).
34. Dne 30. 10. 2002 stavebník podal žádost o povolení stavby osadní klubovny ČZS na osadě Jarov na pozemku par. č. 604 s tím, že stavba bude postavena v původních rozměrech, tj. podle kolaudačního rozhodnutí ze dne 25. 11. 1998 a ohlášení potvrzeného dne 2. 8. 1999 a jako opatření bude provedena zvýšená, armovaná, zesílená betonová deska k zamezení působení zhoršených přírodních a klimatických podmínek. V technické zprávě byly uvedeny změny oproti původní stavbě, např. měnily se základy stavby z původní úrovně - 0,500 na horní úroveň ztužujícího základového věnce na kótě -0,100, stávající základy měly být doplněny o podkladní beton a dvojitou těžkou svařovanou izolaci proti zemní vlhkosti, svislé nosné konstrukce byly navrženy zděné, svislé nosné zdivo mělo být zakončeno železobetonovým věncem, který zajistí horizontální stabilitu nově budované části objektu, nadokenní překlady byly zvažovány železobetonové, s krytinou z Kanadského šindele.
35. Přípisem ze dne 10. 3. 2003 sdělil správce toku Povodí Vltavy, státní podnik, že pozemek par. č. 604 se nachází v průtočné záplavové oblasti, proto akceptuje pouze obnovu objektů na základě původního stavebního povolení a v rozsahu daném tímto stavebním povolením. Jakékoli přístavby, nástavby či jiné stavební úpravy nejsou přípustné.
36. Dne 17. 3. 2003 byl Obecnímu úřadu Dolní Břežany doručen nesouhlas Městského úřadu Černošice jako vodoprávního úřadu se stavbou v aktivní zóně záplavového území. Sdělil v něm, že ke každému novému územnímu rozhodnutí o umístění stavby v záplavových územích je nezbytný souhlas vodoprávního úřadu, jehož podkladem je stanovisko správce vodního toku Povodí Vltavy s. p., přístavby, nástavby a jiné stavební úpravy v záplavovém území nejsou z vodohospodářského hlediska akceptovatelné.
37. Dne 1. 4. 2003 Obecní úřad Dolní Břežany zamítl žádost stavebníka ze dne 30. 10. 2003 nazvanou „Nástavba a stavební úpravy osadní klubovny ČZS n a osadě Jarov“. V odůvodnění uvedl, že nová stavba zčásti respektuje stávající povolení, zčásti změna oproti původnímu povolení nesplňuje požadavky týkající se veřejných zájmů, především ochrany životního

prostředí a nelze ji povolit, jelikož v záplavových územích přístavby, nástavby a jiné stavební úpravy nejsou z vodohospodářského hlediska akceptovatelné.

38. Dne 14. 4. 2003 stavebník ohlásil Obecnímu úřadu Dolní Břežany obnovení stavby zničené povodní v srpnu 2002 ve shodě s původními povoleními stavebního úřadu, a to kolaudačního rozhodnutí ze dne 25. 11. 1998 a ohlášení potvrzeného dne 2. 8. 1999. Dne 24. 5. 2004 stavebník podal návrh na vydání kolaudačního rozhodnutí stavby.
39. Dne 14. 3. 2005 Obecní úřad Dolní Břežany kolaudačním rozhodnutím povolil stavebníkovi užívání stavby „Osadní klubovna“.
40. Dne 9. 11. 2005 pan J. J. podal Obecnímu úřadu Dolní Břežany návrh datovaný dnem 29. 8. 2005, jímž požadoval obnovu řízení, jelikož jako vlastník pozemku parc. č. 3255 v k. ú. Zbraslav, obec Jarov, nedal souhlas s postavením stavby „restauračního zařízení“ deklarované jako klubovna zahrádkářů; tuto stavbu považoval za neoprávněnou.
41. Nedatovaným podáním, vypraveným dne 30. 12. 2005, oznámil Obecní úřad Dolní Břežany zahájení správního řízení.
42. Dne 6. 2. 2006 Obecní úřad Dolní Břežany povolil obnovu řízení do kolaudačního rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005, jímž povolil stavebníkovi užívání stavby „Osadní klubovna“. Proti tomuto povolení obnovy řízení podal stavebník odvolání, o kterém rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje dne 12. 6. 2006 tak, že potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Břežany ze dne 6. 2. 2006, jímž byla povolena obnova řízení do kolaudačního rozhodnutí.
43. Dne 14. 2. 2006 věc byla postoupena Úřadu městské části Praha 16.
44. Dne 10. 7. 2006 Krajský úřad Středočeského kraje stanovil, že řízení týkající se povolení obnovy kolaudačního řízení stavby, která prochází územím dvou správních obvodů, a to Obce Dolní Břežany a města Zbraslav, povede a rozhodnutí vydá stavební úřad Dolní Břežany.
45. Rozhodnutím ze dne 6. 3. 2009 Obecní úřad Dolní Břežany pod výrokem I. zamítl žádost stavebníka ze dne 24. 5. 2004 o vydání kolaudačního rozhodnutí stavby a pod výrokem II. zrušil kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005. Proti uvedenému rozhodnutí stavebník podal odvolání, o kterém rozhodl Krajský úřad Středočeského kraje dne 25. 5. 2009 tak, že potvrdil rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Břežany ze dne 6. 3. 2009, jímž byla zamítnuta žádost stavebníka o kolaudaci stavby a zrušeno kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 25. 5. 2009 podal stavebník žalobu k Městskému soudu v Praze, který rozsudkem ze dne 15. 5. 2014, č. j. 8 Ca 201/2009-57-60, žalobu zamítl.
46. Dne 6. 8. 2009 Obecní úřad Dolní Břežany postoupil spisový materiál prvostupňovému orgánu jako místně příslušnému stavebnímu úřadu s podnětem k zahájení řízení o odstranění stavby.
47. Prvostupňový orgán sdělením ze dne 5. 9. 2014 oznámil stavebníkovi zahájení řízení o odstranění stavby.
48. Dne 8. 10. 2014 stavebník podal žádost o dodatečné stavební povolení. Podle následně připojené projektové dokumentace z ledna 2015 v technické zprávě se konstatovalo, že původní základy mají být částečně rozebrány cca na úroveň -0,500, uzavřeny základovým železobetonovým věncem, s horní úrovní ztužujícího věnce na kótě -0,100, stávající

základy mají být doplněny o podkladní beton a dvojitou těžkou svařovanou izolaci proti zemní vlhkosti, svislé nosné konstrukce byly navrženy částečně zděné z tvárnic YTONG do výšky 1000mm, zbytek konstrukce byl dřevěný, nosné konstrukce toalet a skladu byly navrženy zděné z tvárnic YTONG do výšky věnce, svislé nosné zdivo bylo zakončeno železobetonovým věncem pro zajištění horizontální stability nově budované části objektu, nadokenní překlady byly zvažovány železobetonové, krytina byla z asfaltového šindele.

49. Dne 19. 2. 2015 správce toku Povodí Vltavy, státní podnik, ve sdělení konstatoval, že stavba byla prodloužena ve směru proudění vody cca o 5,0 m a rozšířena na celkovou šířku objektu 5,85 m. V této části objektu jsou umístěna sociální zařízení. Ve směru kolmo na proudění vody je umístěna zastřešená terasa, podepřená čtyřmi dřevěnými sloupy. Délka trasy je 9,93 m a šíře cca 2,4 m. Celkové rozměry objektu jsou 18,05 x 5,85 m, plus rozšíření o terasu o rozměrech 9,93 x 2,43 m, která je umístěna na straně směrem k řece. Lokalita se nachází v platně stanoveném záplavovém území Vltavy a Berounky a spadá do vymezeného záplavového území nejvyšší známé povodně (srpen 2002) a to v aktivní zóně záplavového území. Správce toku odkázal na dopis ze dne 10. 3. 2003 a doplnil, že je akceptovatelná obnova objektů pouze podle původního stavebního povolení a v rozsahu daném tímto stavebním povolením, proto souhlasí s obnovou stavby jen v rozsahu původního objektu, a jakékoli přístavby, nástavby či jiné stavební úpravy nejsou přípustné.
50. Dne 4. 5. 2015, vodoprávní úřad neudělil souhlas k záměru stavebníka k dodatečnému povolení stavby, neboť záměr obsahuje změnu stavby týkající se přístavby z půdorysného rozměru objektu 68 m² na 128 m², jiného tvaru střechy z původní pultové se sklonem 6% na tvar střechy sedlové, změny materiálu a dispozičního uspořádání.
51. V rozhodnutí prvostupňového orgánu je stavba popsána jako jednopodlažní „o půdoryse 108 m² + otevřená dřevěná veranda o půdoryse 22 m², svislé konstrukce klubovny jsou navrženy z tvárnic YTONG do výšky 1m, zbytek konstrukce je dřevěný. Svislé konstrukce skladu a toalet jsou navrženy zděné z tvárnic YTONG, střešní konstrukce dřevěná sedlového typu, výška hřebene 3,90 m, plnoplošné bednění střechy pokryto krytinou z asfaltového šindele.“ V odůvodnění na str. 2 prvostupňový orgán konstatuje, že „stavebník sice ohlášení obnovy stavby po povodni dne 28. 4. 2003 pod č. j. 330/1-1270/03/Vel učinil, ale na místě původní klubovny postavil stavbu jinou, a to jak umístěním, tak i použitými stavebními materiály, způsobem konstrukce a též rozměry, než jak bylo stanoveno v původním kolaudačním rozhodnutí osadní klubovny ze dne 25. 11. 1998, č. j. 332/6-725/P.“ Pozemky, na nichž se stavba nachází, jsou součástí záplavového území vodního toku Vltavy - aktivní zóna, vodoprávní úřad proto dne 4. 5. 2015 vydal nesouhlas se záměrem stavebníka v rozporu s ust. § 67 vodního zákona, neboť je vyloučeno v aktivní zóně záplavového území provádět přístavby a nástavby. V daném území je možné provést pouze údržbu a stavební úpravy stavby, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů, „[j]ak vyplývá již z dříve vydaných rozhodnutí stavebního úřadu a následně i z rozsudku Městského soudu v Praze, jedná se o novou stavbu, nikoli o obnovu stavby po povodni.“ S ohledem na závazné stanovisko vodoprávního úřadu shledal prvostupňový orgán stavbu provedenou v rozporu s vodním zákonem, a podle § 149 odst. 3 správního řádu uzavřel, že důvodem zamítnutí žádosti je nesouhlasné závazné stanovisko, a proto neprováděl další dokazování. Proti tomuto rozhodnutí stavebník podal odvolání.
52. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že stavební úřad v souladu se zákonem vycházel z nesouhlasu vodoprávního úřadu, který je pro něj při postupu podle stavebního zákona závazný. Kolaudační rozhodnutí ze dne 14. 3. 2005 vydané Obecním

úřadem Dolní Břežany bylo zrušeno, jelikož bylo vydáno v rozporu se skutkovým stavem i právními předpisy. I když klubovna dříve stála a konaly se v ní akce, pak konání akcí není argumentem pro dodatečné povolení stavby z hlediska stavebních předpisů. Stavba v aktivní zóně záplavového území je podmíněna splněním požadavků na její umístění. Stavba nové klubovny je v rozporu s ustanovením vodního zákona, podle něhož v aktivní zóně záplavových území se nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby s výjimkou vodních děl, jimiž se upravuje vodní tok. Otázka zhoršení odtokových poměrů se týká údržby staveb a stavebních úprav stávajících staveb v tomto území. Souhlas vodoprávního úřadu je pro stavební úřady ke stavbám v záplavových územích závazný, musí proto v řízeních podle stavebního zákona postupovat v souladu s ním. Vzhledem k tomu, že se stavba nachází v aktivní zóně záplavového území vodního toku Vltavy a Berounky a z části také ochranném pásmu 2. stupně hygienické ochrany odběru vody z Vltavy pro úpravu pitné vody v Praze 4 - Podolí, nebyla na ni potřeba povolení podle vodního zákona, ale vyžadovala „souhlas“ podle § 17 odst. 1 písm. c) a e) vodního zákona. Vodoprávní úřad dne 4. 5. 2015 vydal nesouhlas se stavbou, neboť zjistil právní skutečnosti, které znemožňovaly vydat kladný souhlas. Těmi jsou, že vodoprávní úřad posoudil podklady předložené stavebníkem, dokumentaci, doklady z archivu prvostupňového orgánu a vyjádření správce povodí (odkázal na závěry správce povodí ze dne 19. 2. 2015), a shledal, že záměr není v souladu se zájmy chráněnými vodním zákonem podle § 67 vodního zákona, neboť v aktivní zóně záplavového území je vyloučeno provádět stavby, tedy nejen nové stavby, ale i přístavby a nástavby. V daném území bylo možné provést pouze údržbu a stavební úpravy stavby, pokud nedojde ke zhoršení odtokových poměrů. Podle zákona o vodách je „souhlas“ vodoprávního úřadu v případech staveb v záplavovém území a v ochranných pásmech vodních zdrojů závazný pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů, tedy i podle stavebního zákona. V poučení o odvolání žalovaný uvedl: *„Proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu se podle § 91 odst. 1 správního řádu nelze dále odvolat. Rozhodnutí odvolacího správního orgánu je v právní moci, jestliže bylo oznámeno všem odvolatelům a účastníkům uvedeným v § 27 odst. 1 správního řádu.“*

53. Městský soud předně považuje za vhodné připomenout, že napadeným rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o dodatečné povolení stavby.
54. V dané věci je stěžejní otázkou, zda podoba současné stavby je shodná s podobou stavby původní podle kolaudačního rozhodnutí, geometrického plánu a průvodní technické zprávy z roku 1998, popsané pod bodem 31. tohoto rozsudku. V daném případě je otázka shodnosti či neshodnosti podoby současné stavby s původní stavbou rozhodná pro určení, zda lze umístit stavbu v lokalitě, jejíž charakter ani jedna ze stran nenamítá, a tím je aktivní zóna záplavového území ve smyslu § 67 odst. 1 vodního zákona a z části také ochranné pásmo 2. stupně hygienické ochrany odběru vody z Vltavy pro úpravu pitné vody v Praze 4 - Podolí, neboť skutečnost, že se stavba nachází v takovém druhu území, jež podléhá zvláštní ochraně, strany nesporují.
55. Jak je patrné ze správního spisu z dochované dokumentace, původní stavba byla zkolaudovaná rozhodnutím Stavebního úřadu Dolní Břežany ze dne 25. 11. 1998, měla podle výkresu s úředním razítkem *„Schváleno za podmínek uvedených v rozhodnutí MNV Dolní Břežany č. j. 718/9 ze dne 18. 3. 1980“*, šířku 5 m, délku 9,7 m a výšku 4,6 m, *„Konstrukce objektu je celodřevěná rámová s dřevěnou výplní. Střecha má jednoduchou dřevěnou konstrukci s jednosměrným spádem 6,6%, krytinu tvoří pozinkovaný plech.“*

K tomuto je třeba vzít v potaz úpravy této původní stavby podle z nákresu z listopadu 1998 s úředním razítkem „Schváleno za podmínek uvedených ve výměru stavebního úřadu Dolní Břežany dne 25. 11. 98 číslo 332/6-725/98/P“, na němž je stavba prodloužena o 4,4 m za účelem vybudování dřevěného přístavku vysokého 2,7 m.

56. Aby bylo možné na daném místě stavbu znovu postavit, musela by ve smyslu § 67 odst. 1 vodního zákona mít stavba právě uvedené rozměry a být z totožného materiálu, aby bylo možno konstatovat, že se jednalo o obnovu stavby ve smyslu § 177 odst. 3 stavebního zákona „Jestliže se stavby nebo terénní úpravy zničené nebo poškozené živelní pohromou nebo závažnou havárií mohou v souladu se zvláštními právními předpisy obnovit ve shodě s původními rozhodnutími nebo jinými opatřeními stavebního úřadu, postačí, že takové opatření bylo předem stavebnímu úřadu ohlášeno. Pro tento postup platí ustanovení § 106 odst. 1 obdobně s tím, že lhůta pro písemné sdělení stavebního úřadu, že proti obnově stavby nemá námitek, činí 7 dnů. V ohlášení se uvedou údaje o stavbě nebo terénních úpravách, které mají být obnoveny, jednoduchý technický popis prací a osoba, která bude činnost provádět.“
57. V daném případě však již z projektové dokumentace popsané pod bodem 48. tohoto rozsudku jednoznačně vyplývá, že žalobce neobnovil původní stavbu, kterou odstranil v říjnu 2002 v důsledku povodní, nýbrž realizoval stavbu jinou, novou, o čem svědčí akt vypracování nové projektové dokumentace stavby, namísto opětovného využití původní projektové dokumentace či její úpravy tak, aby vyhovovala požadavkům vyhlášky č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů a jejich příloh. Obdobně se ve věci již vyjádřil správce toku ve sdělení ze dne 19. 2. 2015, popsaném pod bodem 49. tohoto rozsudku, v němž odkázal na přípis ze dne 10. 3. 2003, zmiňovaný pod bodem 35. tohoto rozsudku, v němž poprvé zdůraznil, že jakékoli přístavby či nástavby nejsou přípustné. Na tyto pasáže soud pro stručnost odkazuje.
58. K žádosti o dodatečné povolení stavby ze dne 8. 10. 2014, jak je uvedeno pod bodem 44. tohoto rozsudku, žalobce připojil projektovou dokumentaci vypracovanou v lednu 2015, která počítá se stavbou delší i širší nežli stavba z roku 1998. Projektová dokumentace deklaruje, že je tato nová stavba zděná s betonovými základy, přičemž z nákresu z roku 1980 jednoznačně vyplývá, že původní stavba byla dřevěná s betonovými základy, zděný byl toliko komín. Při porovnání výkresů je patrné, že obě stavby mají zcela odlišný půdorys. Nová stavba má devět místností: společenskou místnost-50,99 m², zázemí-13,14 m², úpravnu vody-0,78 m², sklad a přípravnu zeleniny-9,10 m², předsín WC-3,00 m², WC ženy 1-1,44 m², WC muži 1-1,44 m², WC muži 2-5,08 m², a sklad-1,22 m². Větší rozměry nové stavby jsou zřetelně patrné rovněž z geometrického plánu pro vyznačení budovy v katastru nemovitostí ze dne 8. 12. 2014 č. 115/2014. Nová stavba je sice umístěna na stejném místě, kde stála stavba původní, avšak toto je vzhledem k rozdílnosti obou projektových dokumentací irelevantní. Podle dokumentace, jež se nachází ve správním spise, lze dovodit, že reálně stojící stavba byla postavena podle poslední projektové dokumentace z ledna 2015 a nikoli podle původních výkresů, stavba je zděná, se sedlovou střechou, nikoliv dřevěná stavba se zkosenou střechou. Původní stavba podle nákresů z let 1979 či 1998 není s novou stavbou ničím totožná, proto nelze takovouto podstatnou kvalitativní změnu považovat za pouhou přístavbu či nástavbu, jak uvedl žalobce. Jelikož stavba nebyla obnovena ve shodě s původním kolaudačním rozhodnutím ve smyslu § 177 odst. 3 stavebního zákona, nelze dílčí námitku považovat za důvodnou.
59. Za procesně nepřípustnou lze označit druhou dílčí námitku, již se žalobce domáhá, že mělo být řízení o odstranění stavby zahájeno pouze v souvislosti s provedenou stavební

přístavbou a nástavbou, nikoli s celou stavbou. Předmětem přezkumu daného soudního řízení, jak bylo zdůrazněno shora, je řízení o dodatečném povolení stavby, nikoli řízení o odstranění stavby. Řízení o dodatečném povolení stavby, je založeno na jiných principech přezkumu, než řízení o odstranění stavby. Jedná se o dvě zcela rozdílná řízení, jak vyplývá též z rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 4. 5. 2011, sp. zn. 15 Ca 64/2009, takto uplatněná námitka proto v řízení o dodatečném povolení stavby, není na místě.

60. Namítá-li dále žalobce, že správní orgány v odůvodnění svých rozhodnutí uvádějí rozporuplné údaje, jak je uvedeno pod bodem 3. tohoto rozsudku, městský soud konstatuje, že ačkoli se žalovaný v napadeném rozhodnutí drobné odchylky v nepřesnosti údajů dopustit neměl, nelze v takové nepřesnosti spatřovat důvod, který by měl vliv na výrok obou správních rozhodnutí, neboť odchylka nic nemění na skutečnosti, že se nejedná o obnovu původní stavby ve smyslu § 177 odst. 3 stavebního zákona, nýbrž o novou stavbu. Nad rámec uvedeného je třeba zmínit, že původní výměra vycházela z původních podkladů, a poté, co byly pozemky odkoupeny od předchozího vlastníka v průběhu trvání správního řízení, se změna výměry projevila v aktuálním výpise z katastru nemovitostí. Pokud žalobce uvádí, že nová stavba je zčásti dřevěná, pak k tomuto městský soud konstatuje, že z dokumentace obsažené ve správním spisu lze ověřit, že jádro stavby je zděné, dřevěné jsou toliko pomocné konstrukce, např. zápraží, krovu či oken, a proto toto žalobcovo tvrzení nemůže obstát. Žalovaný při ověřování, resp. zjišťování, skutkového stavu plně dostal důkaznímu standardu ve smyslu § 3 správního řádu, stav věci dostatečně určité byl zjištěn. Tato dílčí žalobní námitka není důvodná.
61. Ke druhému žalobnímu bodu městský soud považuje za vhodné zmínit, že vodní zákon byl vydán v roce 2001, zatímco institut závazného stanoviska byl do právního řádu zanesen až novým správním řádem v roce 2004. Ustanovení § 17 vodního zákona užívalo starší terminologii, ačkoliv z odstavce 3 jednoznačně vyplývá, že takto vydaný souhlas je pro příslušné orgány při postupu podle zvláštních zákonů závazný. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 As 52/2012-26: *„Pokud zvláštní zákon výslovně neurčuje, že podle něj vydávaná stanoviska jsou závazným stanoviskem ve smyslu správního řádu z roku 2004, ani neurvádí, že se jedná o správní rozhodnutí, je rozhodující, zda příslušné stanovisko podle zvláštního zákona naplňuje znaky závazného stanoviska vymezené v § 149 správního řádu z roku 2004 a konkretizované v judikatuře správních soudů.“* V daném případě lze proto dovodit, že se jedná o závazné stanovisko v materiálním smyslu, neboť účel tohoto souhlasu plně odpovídá definici závazného stanoviska podle § 149 odst. 1 správního řádu. Takový závěr je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2017, č. j. 6 As 129/2016-35, v němž kasační soud uvedl: *„Souhlas vodoprávního úřadu dle § 17 odst. 1 písm. c) zákona č. 254/2001 Sb., o vodách, má význam pouze pro stavby v záplavovém území mimo jeho aktivní zónu (příp. pro taxativně stanovený výčet staveb, které je možné v aktivní zóně provádět). Stavbu provedenou ve stanovené aktivní zóně záplavového území v rozporu s § 67 odst. 1 citovaného zákona nelze dodatečně povolit.“* V daném případě se jedná o stavbu v aktivní zóně záplavového území a částečně i ochranného pásma, což strany nezpochybnilly, proto žalovaný nemohl postupovat jiným způsobem, než žádost o dodatečné povolení stavby na základě § 67 odst. 1 vodního zákona zamítnout. Zamítavé vyjádření správce povodí bylo ve smyslu § 54 odst. 4 vodního zákona podkladem pro vydání závazného stanoviska vodoprávního úřadu.
62. Vodoprávní úřad své závazné stanovisko nadepsal jako „Souhlas“, závěrem uvedl „Poučení: Souhlas je vydáván závazným stanoviskem dle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád“.

Podle soudu se jedná o stylistický nedostatek nemající vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí či závazného stanoviska. Stejně tak lze mít za irrelevantní, že správní orgány ve svých rozhodnutích hovoří o „souhlasu“ a „závazném stanovisku“, neboť se jedná o pouhou terminologickou nepřesnost, přepjatý formalismus, kterého se žalobce domáhá, v daném případě soud neshledal důvodným, neboť obsahově jsou obě rozhodnutí srozumitelná, a je z nich patrný důvod, proč byla žalobcová žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta. Jak Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 18. 4. 2017, č. j. 10 As 211/2017-47 konstatoval, *„Úkolem správních soudů není zajišťovat účastníkům vždy a po všech stránkách bezvadná správní rozhodnutí, nýbrž ochránit je před hmotněprávními pochybeními správních orgánů a před takovými vadami správního řízení, které by ve svém důsledku mohly mít vliv na hmotněprávní postavení účastníků.“* Jelikož namítaná vada se neodráží do postavení žalobce, lze námitku druhého žalobního bodu považovat za nedůvodnou.

63. Námitka třetího žalobního bodu v bodu 5. tohoto rozsudku je obecná, městský soud k tomu připomíná, že podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78 *„Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod -byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcovy advokáta.“* Žalobce toliko obecně konstatoval, že napadené rozhodnutí postrádá odůvodnění, aniž by kupříkladu blíže uvedl, které z jeho námitek neměly být žalovaným vypořádány, či které konkrétní podklady nebyly vzaty v úvahu. S ohledem na shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu bylo proto napadené rozhodnutí přezkoumáno rovněž v obecné rovině s ohledem na povinnost soudu z moci úřední přezkoumat, zdali je napadené rozhodnutí přezkoumatelné [§ 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s.], a soud v této dílčí námitce se neztotožnil se žalobcem.
64. Brojí-li žalobce proti tomu, že správní orgány svá rozhodnutí částečně odůvodnily poukazem na v minulosti vydané správní akty, pak městskému soudu nezbyvá než konstatovat, že tento postup je zcela v souladu s ustálenou praxí i legitimním očekáváním, neboť shrnutí dosavadního průběhu správního řízení v odůvodnění rozhodnutí lze považovat za dobrou správní praxi, které se drží správní orgány za účelem vyšší přehlednosti jejich rozhodnutí. Odůvodnění rozhodnutí prvostupňového orgánu je sice stručné, ale je tomu tak proto, že bylo vydáno záporné závazné stanovisko vodoprávního úřadu, prvostupňový orgán byl povinen žádost o dodatečné povolení stavby postupem podle § 149 odst. 3 správního řádu zamítnout, aniž by prováděl další dokazování, jak také uvedl. Městský soud shledává, že odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí je zcela ve standardu předpokládaného ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu.
65. Pro úplnost lze uvést, že žalobce ve svém odvolání proti závaznému stanovisku vodoprávního úřadu však nebrojil, proto žalovaný mohl v napadeném rozhodnutí stručně odkázat na § 149 odst. 3 správního řádu. Přesto žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí odcitoval uplatněné žalobcovy odvolací námitky, které následně na str. 4 až 5 řádně vypořádal a závěrem na str. 6 odkázal na nesouhlasné závazné stanovisko vodoprávního úřadu, k němuž uvedl relevantní územně plánovací informace. I takové odůvodnění

dostálo standardu podle § 68 odst. 3 správního řádu a soud se s ním ztotožňuje. Námitka třetího žalobního bodu není důvodná.

66. V případě čtvrtého žalobního bodu městský soud odkazuje na shora zmiňovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2017, č. j. 10 As 211/2017-47, žalobce se touto námitkou nedomáhá ochrany svého veřejného subjektivního práva. Poučení závěrem napadeného rozhodnutí je plně v souladu s ustanovením § 91 odst. 1 správního řádu, v němž je uvedeno, že rozhodnutí o odvolání nabývá právní moci doručením odvolatelům a účastníkům řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu, nikoliv všem účastníkům řízení podle § 27 správního řádu, jak mylně namítá žalobce. Ust. § 91 odst. 1 správního řádu má povahu *lex specialis* vůči žalobcem uvedenému § 73 odst. 1 správního řádu. Soud k tomuto rovněž odkazuje na zásadu dispoziční, zmiňovanou shora. Námitka čtvrtého žalobního bodu není důvodná.
67. Na základě výše uvedených skutečností soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu zamítl jako nedůvodnou.
68. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl pod výrokem II. tohoto rozsudku, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.
69. Pod výrokem III. tohoto rozsudku soud nepřiznal osobě zúčastněné na řízení právo na náhradu nákladů řízení, neboť ze spisu nevyplývá, že by jí nějaké náklady vznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve třech vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. listopadu 2019

JUDr. Ludmila Sandnerová v. r.
předsedkyně senátu